

Моята новородена дъщеря бе отговор на молитвите ми и на дълго очакване. Когато разбрах, че детето е сляпо, ме завладяха разочарование и злоба.

Боже, защо то

“Защо, Боже? Защо точно аз?” извиках, когато осъзнах напълно какво каза докторът. Силите внезапно ме оставиха - като вода, която изтича от пусната чешма. “Вашата дъщеря е сляпа и умствено непълноценна” ми беше съобщил докторът преди час със студен и делови тон.

И ето, стоя в кухнята и гледам малкото създание, което спи в ръцете ми. Това дете трябваше да осъществи всичките ми майчински желания и надежди, а сега всичко беше разрушено. Целият ми толкова благополучен свят изведнъж се разклати и беше на косъм да рухне.

Но след време се опитах да си събера мислите и да анализирам случилото се: “Само недей да плачеш, Клара! Бебето не бива да усеща твоите притеснения - това може да му навреди. Заради него трябва да си силна. Ти си зряла. Освен това си християнка. Значи няма защо да плачеш!”

“Но аз не мога така! - възрази моето сърце. И аз съм само един страдащ човек!”

В края на краищата победиха чувствата ми и за първи път, след като родих дъщеря си, се разплаках.

“Боже, това е несправедливо!”

“Боже, това е измама!- плачех аз. Дълбоко в душата си дори се заканвах на Бога. - “Ти ми обеща детенце, а какво ми даде?! Как можа?! Как можа да ми дадеш ненормално дете?”

Разочарование и злоба изпълниха сърцето ми. Леко залитнах и се облегнах на хладилника. Струваше ми се, че губя съзнание. “Това е несправедливо! Това е просто несправедливо!” повтарях си наум, обляна в сълзи, които падаха по ръчичките на моята малка Елисавета.

Преди работех като детска медицинска сестра и помагах на много млади майки да встъпят в новата си роля, като ги учех как да се грижат за бебетата си. Знаех добре как трябва да се къпе и да се храни едно бебе. Ясно си представях моите майчински задължения при възпитанието на собственото ми дете. С каква радост се готвех за това! Какви възможности се отваряха пред мен! А сега се сблъсках с въпроса как се възпитава едно ненормално дете! И разбирах, че не съм подготвена за това.

“Подари ми дъщеря!”

Пред очите ми преминаха най-важните събития в живота ми през последните две години и изведнъж ги видях в съвсем нова светлина. Преди година и половина гинекологът ни каза на двамата с мъжа ми, че никога няма да имаме деца. И аз извиках към Бога: “Подари ми поне едно дете, за да го възпитам за Теб! Подари ми, Господи, малка дъщеричка!” Ако ще се моля, нека да е за нещо съвсем конкретно, реших тогава.

Бог отговори на моята молба. Неговото присъствие и обещание станаха също толкова реални, каквито са в старозаветно време за Анна, когато Илий ѝ казва, че Бог ще изпълни нейната молба (I Цар. 1:11-18). И действително след няколко месеца забременях. За докторите това си оставаше невъзможно, а за мен и съпруга ми беше изпълнение на Божието обещание. Следващите месеци бяха изпълнени с радостно очакване на приближаващото събитие, с надежди, мечти, планове. Със съпруга ми избрахме за детето името Елисавета заради прекрасното му значение: "дар на Божията любов".

Когато в онзи ден стоях в кухнята с изпълненото Божие обещание в ръцете си, Той ми напомни, че обещанията Му никога не са действия само от Негова страна. Сега беше настъпил моят ред да удържа на обещанието си. Срам, благодарност, тъга и любов се смесиха в едно кълбо в момента, когато от благоговение в Неговото присъствие бях готова да падна в прахта.

Въпросите един след друг пронизваха съзнанието ми по време на онзи тих диалог с Бога.

- В какво се състои смисълът на живота, Клара?
- Да се науча да Те обичам, Господи, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целият си разум.
- Нима човек трябва да е физически и душевно съвършен, за да Ме обича, Клара?
- Не, Господи.
- Може ли съпя, или човек с умствено увреждане да Ме обича?
- Да, Господи.
- Какво значение имат тогава за вечността физическите недостатъци на твоето дете?

Физическият недостатък на нашата дъщеря Елисавета стана мост между Бога и нас и Той ѝ подари богат и пълноценен живот.

начин, както аз исках да изпълня своето. Страхът и срамът изчезнаха в един миг. Целите и стремежите ми коренно се промениха. Повече не изпитвах вина за толкова открито изразената си злоба, за моята заблуда. Нали Бог ме разбираше. Сега можех да Го славя от цялото си сърце. Вместо злоба почувствах благодарност, радост и надежда. Божията любов ме обгърна и тялото ми получи нова сила.

Добрият план

Изминаха 23 години и Бог изпълняваше обещанията си година след година. Но всичко, което Той беше планирал за нашия живот, можеше да ни даде само след като аз Му отдам всичко, колкото и слаба и бедна да се чувствах. Със Своето благословение Бог можеше да напълни моята чаша докрай само след като се освободих от гордостта, болката и страстите си. След това Той ме накара да преосмисля ценностите и промени вътрешното ми отношение към тях. Постоянно ми даваше нови идеи как по-добре да разкрия пред дъщеря ми света, в който тя живее, и да я науча на самостоятелност. Бог ме научи да обичам дъщеря си безусловно, а нея научи да уважава себе си.

Всеки път, когато секвах нашата мъдрост и човешките ни възможности, Бог ни даваше необходимото - но само след ка-

ЧНО аз?

"Ти не си само моя"

Все още плачех, но вече не от злоба и тъга, а заради срама и разкаянието. За първи път осъзнах истинската същност на отношенията между родителите и Бога и между родителите и децата. Децата не са играчка и опора за собственото ни Аз. Това дете не е моя собственост. То принадлежи на Бога. На мен само ми е възложено да се грижа за него и да го възпитавам. Във възпитанието на детето Бог и родителите трябва да действат съгласувано, за да може то да достигне висшата цел за неговия живот. Тази задача може да бъде изпълнена само съвместно. Какво чудно облекчение почувствах, когато си дадох ясна сметка за това!

Сега с истинска благодарност можех да моля Бога за благословение над това скъпоценно дете: "Господи, Ти изпълни Своето обещание, аз също искам да спазя думата си. Но не знам как да бъда добра майка на моята дъщеря. Имам нужда от Твоята помощ. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да я науча да Те обича, но Те моля да ми дадеш нужната мъдрост и познание, за да ѝ помогна да оползотвори най-добре това, което притежава. Имам нужда от Твоята подкрепа всеки път, когато секва моята човешка сила. Помогни ми да ѝ покажа Твоята велика любов, Господи!"

И отново разбрах, че Той ме е чул. Можех да се уповавам на Него и знаех, че ще изпълни обещанието Си по същия

то разбирахме собствената си несъстоятелност и Го молахме за помощ. Той никога не ни се натрапваше, но неизменно се грижеше за нас. Най-голямото чудо обаче Бог направи лично с мен и именно в онзи ден, когато ми помогна да осъзная кое всъщност е най-важното за мен в светлината на вечността.

Между другото, прогнозите на лекарите се оказаха верни само наполовина. Дъщеря ни е съпяла и до днес, въпреки всичките операции, които ѝ бяха направени, но умствено е развита пълноценно. В училище винаги беше сред най-добрите и завърши висшето си образование с отличен успех. Една година учи в Швейцария. Владее на високо ниво седем чуждестранни езика. Сега работи над втората си дисертация по международни отношения и иска да стане дипломат. Но най-важното е, че обича Бога с цялото си сърце, цялата си душа и целия си разум.

Божие Слово ни казва, че нашите физически недостатъци в светлината на вечността са преходни (Кор. 5:1-10). Те могат да ни причинят болка и скръб, но няма да са препятствие, ако осъзнато ги предадем в Божияте ръце. Ние разбрахме, че физическият недостатък на нашата дъщеря Елисавета стана мост между Бога и нас и Той ѝ подари богат и пълноценен живот.

Д-р Клара Улстер